

“Nektek adtam minden helyet, amelyet talpatok érint”

Radu Gavriluț - 2018. május 12. Budapest

Józsué 1,1-9: Mózesnek, az ÚR szolgájának halála után így szólt az ÚR Józsuéhoz, Nún fiához, Mózes szolgájához: Mózes, az én szolgám meghalt. Most azért kelj föl, kelj át ezen a Jordánon, te és ez az egész nép, arra a földre, amelyet én adok nekik, az Izráel fiainak. Nektek adtam minden helyet, amelyet talpatok érint, ahogy megmondtam Mózesnek. A pusztától és a Libánontól a nagy folyóig, az Eufrátesz folyamig a hettiták egész földje lesz a határotok a nagy tengerig nyugat felé. Nem állhat senki ellened egész életedben. Veled leszek, ahogy Mózesrel is veled voltam. Nem hagylak el téged, és nem is maradok el tőled. Légy erős és bátor, mert te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé, amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom. Csak légy erős és igen bátor, hogy vigyázz, és mindent ama törvény szerint cselekedjél, amelyet Mózes, az én szolgám szabott eléd. Se jobbra, se balra ne hajolj el attól, hogy eredményes legyél, bármerre jársz! El ne távozzék e törvény könyve a szádtól, hanem gondolkodj arról éjjel és nappal, hogy vigyázz, és mindent úgy cselekedj, ahogy abban meg van írva, mert akkor leszel eredményes az utaidon, és akkor boldogulsz. Hát nem parancsoltam-e meg neked, hogy légy bátor és erős? Ne félj és ne rettegj, mert veled lesz az ÚR, a te Istened mindenben, amiben jársz.”

Az Ószövetségben a valóságnak az árnyékát találjuk meg. A felolvasott ige és más igeszakaszok is az egész Józsué könyvéből nagyon mély igazságot ábrázolnak ki – mégpedig azt, hogyan lehet bemenni, hogyan lehet birtokba venni azt, amit Isten elkészített és megígért nekünk.

2Péter 1,8: „Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek sem tétlenek, sem gyümölcstelenek a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében.”

Hogyan lehet mindez a miénk? Mert sok mindenről beszélhetünk anélkül, hogy valóban birtokolnánk azokat. Kérjük az Úrtól a türelmet, de az nem a miénk még. Hogyan válhat a miénk? Tudjuk, hogy Isten megadott nekünk mindent, ami az élethez és a kegyességhez szükséges. De hogyan vehetjük ezeket birtokba? Ez ma a fő téma, amiről beszélni szeretnék.

Ha ugyanis a tied a türelem, ez azt jelenti, hogy ha tíz napig kell türelemmel lenned, képes vagy többet is, akár tizenkét napot is túrni. Ha nem így van, akkor újra meg újra oda jutsz, hogy kérned kell: „Uram, adj türelmet!” Mert látod, hogy nem elég az a türelmed, ami van. Kéred, kéred, de újra meg újra azt tapasztalod, hogy nincs elég.

Józsué 1,3: „Nektek adtam minden helyet, amelyet talpatok érint, ahogy megmondtam Mózesnek.”

A román fordítás helytelenül jövő időben adja vissza: „minden helyet, amelyet talpatok érint, nektek fogok adni”. De nem helyes így, hanem Ő már nekünk adta azt. De csak, ahova léptél, ahová a talpadat letetted, azt vetted birtokba. Miért használja az Úr itt ezt a kifejezést, hogy „amit a talpatok érint”? Azért, mert minden lassan halad előre. Mondhatta volna azt, hogy „minden hely, ahová bementek”. De nem ezt mondta, hanem hogy „minden hely, amit a talpatok érint” - ahová lépsz!

Tanulmányoztam a Józsué könyvét ebből a szempontból, és ha elolvassátok, meglátjátok ti is azt, hogy több esetben előfordul, hogy amikor Izrael harcolt valamelyik király ellen, az Úr a csata kezdetén megmonda, hogy „a kezetekbe adtam”. Nem azt mondta, hogy „a kezetekbe fogom adni őket”, hanem hogy „a kezetekbe adtam”. Emberi logikával úgy gondolkoznánk, hogy „ha legyőzitek őket, akkor ez azt jelenti, hogy nektek adtam”. De nem így van. „A kezetekbe adtam őket már előre, de hogy birtokba vegyétek ezt a győzelmet, ahhoz szükséges, hogy a harcot felvállaljátok”.

A kérdés a következő: Az örökség ajándék vagy jutalom? Mind a kettő. Az emberi gondolkodásmód számára ez nem tűnik logikusnak így, érthetetlen. Jobban szeretnénk azt, ha Isten vagy eleve elrendelné a dolgokat, vagy pedig a szabad akaratra bízna teljesen. Bár lenne vagy egyik, vagy másik, mindegy, de legalább akkor egyértelmű lenne, tudhatnánk világosan, hogy van. Vannak testvérek, akik az eleve elrendelést, a predesztinációt vallják, ők jól tudni vélik, hogy minden el van rendezve, el van rendelve. Azután van a másik szélsőség, amit szintén sok testvér vall, ők elutasítják az eleve elrendelést, és azt mondják, csak a szabad akarat létezik. De Istennél nem így van, Őnála megtaláljuk mind a kettőt. Persze nem tudjuk ezt fölfogni így, mert véges az elménk, a gondolkodásunk, de ez így van. Jobban szeretnénk, ha úgy lenne, hogy vagy erős, vagy gyenge vagy. Kérjük azt, hogy erősek lehessünk. De Pál apostol azt mondja az Úr Szelleme által, hogy „amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős”. Mert Isten ereje a gyengeségben mutatkozik meg az Ige szerint. Isten más. Ha elkezdjük megérteni, hogy Isten más, akkor sok minden mást is elkezdünk megérteni.

Bevezetesként megemlítek még valamit. A Jakab leveléből olvastam a minap, első rész, 5-8:

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megkapja. De kérje hittel, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, hasonló a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide-oda hány. Mert ne vélje, hogy kaphat valamit az Úrtól az ilyen kétszívű és minden útjában állhatatlan ember.”

Ki az az ember, akinek nincsen bölcsessége? Amikor olvastam ezt a verset, azt mondtam, „Uram, én vagyok az. Nincs bölcsességem. Ha nem adsz bölcsességet, én nem tudom megérteni az Igédet úgy, ahogy van; valamit értek én, de nem úgy, ahogy Te érted”.

Az Úr Izraelnek adta Kánaán földjét már a Mózes első könyvének 12. fejezetében – és gondoljátok meg, milyen sok idő eltelt, mire ténylegesen birtokba vehették azt az országot. Felmerül bennünk, hogy ha az Igében azt olvassuk, „Krisztusban mindenetek megvan”, és mégis szűkölködünk, akkor hogyan van ez? Az az igevers igaz. De birtokba venni ezt a valóságot, az teljesen más.

Amikor még csak heten voltunk testvérek, az édesanyám súlyos betegen a kórházba került, és egy testvér úgy vigasztalta, hogy nem számít, hova kell menned, az életet magaddal viszed oda, ahová mész. „Ha a Siralom völgyén mennek át, forrássá teszik azt, bizony áldással borítja el azt a korai eső” (Zsolt 84,7).

Tehát már az 1Mózes 12-ben Isten a népnek adta az országot. Miután Ábrahám különvált Lóttól, Isten először azt mondta neki: „Nézd meg az országot, járd be keletről nyugatra, északról délre”, és utána: „kelj föl, vedd birtokba az országot!”. Először azt mondta: „Nézd meg! Nézd meg, mit kaptál Istentől!” És azután: „Kelj föl, és menj!”

Amikor Isten népe kijött Egyiptomból, átkeltek a Vörös-tengeren, utána 40 évig bolyongtak a pusztában, majd a pusztában meghalt az a nemzedék, akik kijöttek Egyiptomból, és meghalt Mózes is ennek az időszaknak a vége felé – és akkor mondta az Úr Józsueának ezeket az Igéket, amelyeket felolvastunk. Józsue Mózes szolgája volt, és úgy gondolom, hogy nagyon nagy tisztelettel viseltetett Mózes iránt. Mózessel máshogy álltak a dolgok, Mózes volt az az ember, akivel Isten szemtől-szemben beszélt. Józsue látta ezt, hiszen az ő szeme láttára történtek ezek a dolgok. Mózesen keresztül sok csodálatos dolog történt a pusztában. Józsueban ez lehetett, hogy ha Mózes nem tudta bevinni ezt a népet Kánaánba, akkor hogyan tudnám én bevinni? És itt a felolvasott pár versben háromszor is mondja az Úr Józsueának: „Légy bátor és erős, szedd össze magadat! Mert te teszed majd e népet annak a földnek az örökösévé.”

Tehát elismétlem még egyszer: egy dolog meglátni az országot, a földet, az örökséget, és teljesen más dolog birtokba venni azt.

Az Efezusiakhoz írt levélről mondhatjuk azt, hogy az újszövetségbeli megfelelője a Józsué könyvének.

Efezus 1,15-21: „Ezért én is, miután hallottam az Úr Jézusban való hitetekről és minden szentek iránt való szeretetetekről, nem szűnök meg hálát adni értetek imádságaimban, megemlékezve rólatok, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kijelentés Szellemét, hogy őt megismerjétek; és világosítsa meg szívetek szeméit, hogy megtudjátok, milyen reménységre hívtok el, és milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma bennünk, akik hiszünk hatalmas erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott Krisztusban, amikor feltámasztotta a halottak közül, és a maga jobbjára ültette a mennyekben, felül minden fejedelemségen, hatalmasságon, erőn, uraságon és minden néven, amelyet valaki kap nemcsak e világon, hanem az eljövendőben is.”

Amikor Pál a római tömlöcben volt, az őréhez odaláncolva, és tollba mondta ennek az első fejezetnek az Igéit, beszéd közben egyszer csak térdre esett, és imádkozni kezdett. Kiért? A korinthusbeliekért könyörög? Nem. Azt hiszem, hogy az efezusbeli gyülekezet, az ottani testvérek voltak a legkomolyabb társaság mindazok közül, akik Pállal kapcsolatban voltak. És imádkozik értük, hogy „a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kijelentés Szellemét az Ő megismerésében, hogy világosítsa meg értelmetek szeméit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége”.

Mit jelent a személyes isteni kijelentés? Ez nem azt jelenti, hogy olvasol néhány bibliaverset, és úgy gondold, hogy megértetted. Pál elragadtatott a harmadik égig, és járt a Paradicsomban. A Paradicsom nem a harmadik égben van, a harmadik égben a trón van. Megtiltotta valaki Pálnak, hogy beszéljen arról, mit látott a harmadik égben? Nem. Azt tiltotta csak meg neki az Úr, hogy a Paradicsomról beszéljen. Arról tehát nem is mondott semmit, de a harmadik égről beszélt. Amit pedig ott látott a harmadik égben, az itt van leírva az Efezus 1-ben.

Mert, ha egyszer meglátsz valamit, ha az Úr megnyitja a szemedet, hogy megláss egy valóságot, soha többet nem felejtet el. Emlékszem most is arra, amikor először láttam meg így valamit. Fontos, hogy az ilyen isteni kijelentés mindig egy gyakorlati élethelyezethez kötődik. Nem úgy van, hogy tematikus bibliatanulmányozásba kezdek, és hirtelen kigyúlnak a reflektorok, és előnt a világosság. 1976-ban, Kolozsváron egy nagyon szorult helyzetben voltam, és írtam egy levelet egy testvérnek a helyzetemről, és körülbelül azt írtam meg benne, hogy vége, én világgá megyek. Nem voltak önmagukban súlyos dolgok, de engem borzasztóan nyomasztottak ezek a problémák. Nem tudtam mit kezdeni velük. Nem voltam elégedett az életemmel, azt mondtam, ha nem találom meg a megoldást, akkor számomra nincs vigasz már ezen a földön. Az a testvér pedig tizenhat nagyformátumú lapot teleírt nekem a válaszával – még most is őrzöm azt a levelet. Nem értettem belőle semmit. Annak ellenére nem értettem semmit, hogy többször is elismételte a sok oldalon át, nagy betűkkel kiemelve, hogy „nem én, hanem Krisztus” (a Galata 2,20-ból). Olvastam, olvastam, nagyon érdekesnek is tűnt, amit írt, de semmit nem tudtam belőle megragadni, magamévá tenni. És egy nap, mentem az utcán, és beszélgettem valakivel az Úrról. És akkor egy nagyon furcsa megtapasztalásom volt, hirtelen tudtam azt, hogy valami most történik velem, nem külsőleg, láthatóan – akivel beszélgettem, észre sem vett semmit az egészből. Hanem valahogy úgy belsőleg megnyíltak a szemeim, és láttam. Láttam azt, hogy meghaltam. Akkor ott, véget ért az a harc. Minden ott dől el, ha meglátod az Urat. Ha nem látod meg Őt, akkor a szorult helyzetekben azzal vagy elfoglalva, hogyan tudnál azokból kikerülni, hogyan szabadulhatnál meg. Az Úr azonban úgy engedi ránk ezeket a szorult helyzeteket, hogy ne tudjunk

kiszabadulni, csak egy módon: az Úr mélyebb megismerése által. Amikor az Úr újból kijelenti magát neked, az megszabadít azoktól a dolgoktól, amelyekről addig nem tudtál megszabadulni.

De tudjátok meg, az isteni kijelentés mindig sok bajt hoz a fejetekre. Amíg nem látsz, kutya bajod, de amikor elkezdesz látni valamit, megjelennek a problémák is. Ha meglátsz valami újat, akkor nem tudsz beállni a sorba ott, ahol addig álltál. Hiába akarsz, kilógsz a sorból. Nem lehet.

József álmot látott, nagy bajba is került miatta: A testvérei meggyűlölték. József egy naiv, ártatlan gyerek volt. Felkelt reggel, és elmesélte, hogy mit álmodott. Az én kívémm fölemelkedett, és a tizenegy kéve leborult előttem. A testvérei nagyon mérgesek voltak: „mit képzelsz magadról, ember?” De ez nem volt elég, utána még egyet álmodott, akkor már a szülei is szóltak, hogy „fiam, mit képzelsz mégis, hogy jövök majd én meg anyád, és leborulunk előtted?”

És itt a probléma: József meglátott valamit. De meglátni valamit még nem az egész történet. Hogyan veszed birtokba azt az isteni kijelentést, hogyan válik részeddé az isteni kijelentés? Ez a kérdés. És tudjátok, mire volt szükség ehhez? 105. zsoltár 17-22: „Elküldött előttük egy férfiút, Józsefet, akit rabszolgának adtak el. A lábát béklyóba szorították, őt magát vasra verte mindaddig, amíg szava be nem teljesedett. Az ÚR beszéde megpróbálta őt. Érte küldött a király, és szabadon engedte, a népek uralkodója szabaddá tette. Úrrá tette őt a házában és parancsolóvá minden vagyonán, hogy főembereit, ha akarja, megköttethesse, és véneit is bölcsességre taníthassa.”

József életének a története szerint az édesapja elküldte őt, hogy nézze meg, a testvéreinek hogyan megy a dolguk, miközben az állataikat legeltették. S mikor meglátták a testvérei, mit mondtak maguk között? Ímhol jó az álomlátó. Tehát amint isteni kijelentésben van részed, azonnal megjelennek a problémák. Azonnal megjelenik a környezetben a reakció, hogy na itt van az álmodozó, itt van, aki látott valamit. Megfogták Józsefet, bedobták a verembe, majd a verem mellett falatozni kezdtek. Hallották József könnyöngését a veremből, míg végül egyikük azt mondta: adjuk el ezeknek az izmaelita kereskedőknek! Ki mondta ezt? Júda volt az.

Eladták tehát Józsefet az izmaelitáknak, és Egyiptomba került, Potifár házába, rabszolgaként. Potifár házában József bizonyára így gondolkozott: Istennek van valami célja ezzel az egészszel – és el tudta fogadni a rabszolgasorsot Isten kezéből. Elfogadta a helyzetet, sőt annyira elfogadta az ottani helyzetét, hogy egy idő múlva ez a főember, Potifár látta, hogy az Úr van ezzel a fiúval mindenben, amit tesz. Mindent József kezére bízott, és ettől kezdve Isten Potifárnak az egész házában, birtokát megáldotta. Egy rabszolgából Potifár egész házában felügyelője lett.

Testvérek, ott, ahol vagyunk, ahol élünk, ott kell eljutnunk oda, hogy uralkodjunk Krisztussal. Ne a dolgok, a körülmények legyenek fölöttünk, hanem mi legyünk a körülmények fölött! Ne gondoljuk azt, hogy amikor majd az Úrnál leszünk, akkor hirtelen majd ott fognak a dolgok megváltozni. Hanem az uralkodói jellemnek itt kell kialakulnia bennünk.

Ismeritek tovább József történetét a Potifár feleségével, melynek következtében hamarosan rabszolgából bebörtönzött rabszolga lett. Lehetne még ennél rosszabb? Ráadásul ártatlanul került oda, semmi gonoszsgot nem követett el. És így gondolkozhatott a börtönben: Istennek valami elvégzendő munkája van bennem, hogy ide tett. Isten valami többre készíti el az én életemet. Nem véletlenül történik az, hogy én ide jutottam a tömlöcbe. A bebörtönzött rabszolga pedig nem sokára az egész börtönt igazgatja – azért, mert mindig el tudta fogadni az Úr kezéből azt, ami történt vele.

A pohárnok és a sütőmester, a fáraó szolgái is odakerültek a tömlöcbe. Ezek magas beosztású tisztségviselői voltak a birodalomnak. A pohárnok volt a leginkább bizalmi beosztás az uralkodó mellett. József pedig egy nap látta, hogy a két főembernek szomorú az ábrázata. Látsz két embert,

akinek lóg az orra. Mit mondasz? Lerázod, hogy hiszen tele van a világ szomorú emberekkel, főleg a börtönben?

Egy testvér, aki a börtönbüntetésének letöltése közben jutott hitre, meglátogatott minket az otthonunkban, ott is aludt nálunk. Korábban a súlycsoportjában országos bajnok volt ökölvívásban Romániában. Elmondott egy történetet a németországi börtönből. Amikor az ébresztőcsengő szólt, minden elítélt a fejére húzta a takarót, nem akartak fölkelni, de amikor jött reggel az ő celláról cellára, és benyitott mindenhová, ő ott állt mosolyogva, vigyázzállásban, és tisztelgett az őrnök. Amikor ez néhányszor megismétlődött, különleges egység jelent meg nála, és átkutatták a celláját, mert meg voltak róla győződve, hogy valamilyen kábítószer rejteget, és annak a hatása alatt áll. Fölforgatták az egész celláját, matracot, mindent átnéztek, keresték, hogy hol van a kábítószer. Megkérdezte az egyiküket, hogy miért ez az egész céció, miért keresgélnek? Mire azt felelték neki, hogy más magyarázat nem lehet arra, hogy ő vidáman fogadja az őrt reggel, mint hogy beszédett valamit. Erre levette a Bibliáját a polcra, és megmondta, hogy ez a titka az egésznek. Milyen ábrázattal kelsz fel reggel? Jaj, megint egy nehéz nap?

József megmagyarázta a két szomorú ember álmát, és megkérte a pohárnokot – akiről az álom alapján tudta, hogy életben marad, és visszakerül a magas beosztásba –, hogy szóljon egy jó szót az érdekében a fáraónak, hiszen ok nélkül van a börtönben. A pohárnok megígérte, de megfeledkezett róla, két éven keresztül. Isten is elfelejtkezett vajon Józsefről? Ottfelejtette a tömlőcserében? Nem, Isten nem felejtett el semmit.

Valaminek azonban el kellett végződnie Józsefben. Egy pontosabb, szó szerinti fordítása a 105. Zsoltár 18. versének, hogy „a vas a lelkébe hatolt”. Idő kellett ahhoz, hogy a vas belemarjon a lelkébe – valahogy hasonlóképpen ahhoz, mint a prófécia mondja Máriának, hogy „éles tűr átjárja a te szívedet is”. Nem valami könnyű dolog volt ez.

Két év múlva a fáraó is álmot látott, amelyet senki nem tudott megmagyarázni – ekkor eszébe jutott a pohárnoknak József. Kihozták a tömlőcseréből, és tudjátok, mi történt? József álma valósággá vált. Erről van itt szó. Először arra van szükség, hogy láss. A második pedig az, hogyan jutsz oda, hogy birtokba vedd azt, amit megláttál. Ez két külön fejezet; teljesen más lapra tartozik.

Pál például ezt a kérdést teszi föl: „mi haszna lenne, ha az én szavaim nem hoznának számotokra kijelentést? Mi hasznatos lenne az egészből?” Lehetne bibliatanulmányozással foglalkozni, lehetne görögöt, hébert helyesen összerakni, összeilleszteni a dolgokat – de mi haszna lenne, ha nincs jelen az isteni kijelentés? Semmi haszna nem lenne.

Így jutott oda József végül, hogy a legfőbb ember lett (mint ma a miniszterelnök) a birodalomban. De az az út, amit körülbelül 17 éves korától, amikor látást kapott, megtett harmincvalahány éves koráig, amíg a fáraó utáni első ember lett, az az út szenvedésekkel volt teli. Nincs olyan szakasza az életutunknak, amikor azt mondhatnánk, hogy igen, most már tudom, hogy mit kell tennem, merre kell mennem, most már tudom az utat. Nem tudjuk. Az Úr mindig olyan helyzetekbe hoz, hogy nem tudjuk. Ezen az úton, itt, még nem jártál. „Ez az ige el ne távozzék tőled, tedd meg, amit mond, ne térj el se jobbra, se balra, és AKKOR szerencsés leszel a te utadon és boldogulsz”.

Ha tovább olvassuk a Józsué könyvét, több helyen is így mondja, hogy „és akkor bementek és birtokba vették azt a területet.” Tovább folytatom most ószövetségi gondolatokkal, de ugyanakkor behozom az Újszövetséget is, mert jó, ha ismerjük ezeket az árnyékokat, és tudjuk azt, hogy mindegyiknek van egy megfelelője a valóságban.

Nem olyan egyszerű bemenni és birtokba venni azt, amit Isten nekünk rendelt. Mert negyven éven keresztül volt a pusztában egy ellenség. Mi volt Izrael népének az ellensége a pusztában? A hústestük. Amikor viszont odaérkeztek Kánaánhoz, ott ki volt az ellenségük? Hét néptörzs volt Kánaánban, és ez a hét nép a sötétségnek a hatalmait ábrázolja ki. És van három dolog, amely azt mutatja be, hogy mi áll ellen az Isten gondolatának. Az első: Jerikó, a második: Aj, a harmadik: Gibeon. Mit jelent ez a három?

Mit ábrázol ki Jerikó? Nagyon hosszú időn át, biztosan már a hitre jutásunk előtt elkezdte az ellenség, hogy az elménkben, a gondolkodásunkban erősségeket építsen ki, nagyon szilárdan rögzített dolgokat. Azok olyan jól vannak megtervezve és megépítve, hogy az ellenségnek hozzáférése van, bejárása azokba, amikor csak akar. Úgy gondolom, hogy én jól vagyok, úgy gondolom, hogy nekem most igazam van. De jön az Úr, és egy adott pillanatban rámutat valamire, hogy ez nem pontosan így van. De nem értjük, és nem tudjuk elfogadni, mert ott van valami nagyon erősen berögzült dolog a gondolkodásunkban. Egyszer beszélgettünk valamiről, és egy nagyon fiatal testvér azt mondta: „Ez így van, és ebben senki nem fog engem megingatni.” Ó, jaj! Ha valaki közölünk azt gondolja, hogy az ő gondolkodásában nincsenek ilyen erősségei a gonosznak, annak biztos van egy: maga ez a gondolat, hogy nekem nincs ilyen. Ez pedig nagyon nagy Jerikó!

Amíg ezek az erősségek nincsenek lerombolva, ez pontosan olyan, mint Izrael népénél, amikor átmentek a Jordánon, és ott volt Jerikó, ami teljességgel megakadályozta, hogy birtokba vegyék Kánaánt. És amikor meglátta a nép az – ahogy mondták – égig érő falakat, akkor eluralkodott a pánik rajtuk. Ha saját magadra nézel, nem fordul elő, hogy azt a következtetést vonod le, hogy ez az egész ez nem nekem való, én nem vagyok erre alkalmas, és soha nem fogok tudni majd olyan lenni? Lehet, hogy ez igaz, meg lehetséges más számára, de nem nekem. Mint Péter, aki a Lukács 5-ben leírt történet szerint, amikor egész éjszaka kínlódtak a halászzal, semmit nem fogtak, és végül az Úr szavára bevetette a hálót, és óriási mennyiségű halat fogtak, és akkor azt mondta: „menj el tőlem, Uram, távozz innen, én nagyon bűnös ember vagyok. Én nem vagyok alkalmas arra, amire próbálsz engem elhívni.” És attól az éjszakától kezdve követte Péter folyamatosan az Urat. Addig csak úgy el-elment vele egyszer-egyszer.

Amikor belátod azt nagyon világosan, hogy te nem vagy jó az Úr számára, te alkalmatlan vagy – az a pillanat az, amikor alkalmassá válsz. Akkor van az a pillanat, amikor Isten el tudja kezdeni benned valósággal a munkát. Ezért Jerikó nagyon fontos állomás, amit le kell rombolni.

Végül megtörtént, amire nem számítottak, leomlottak Jerikó falai, és mindenki megostromolta, mindenki behatolt a városba épp ott, ahol volt, az ellenség azonban nem aludt. Amikor az egész nép örömmünnepet ült a hatalmas győzelem fölött, akkor az ellenség, a gonosz behatolt Ákán szívébe.

Van az Igében egy ilyen fogalom-páros, de különbséget tesz az Ige a kísértés és a próba között. Amikor kísértésről beszél az Ige, a kísértés azt jelenti, hogy a gonosz azon igyekezik, azt teszi, hogy az a kívánság, ami a szívünkben van, az láthatóvá váljon, kiderüljön. És a gonosz nem türelmetlen, nem akarja, hogy na gyerünk, lássunk hozzá, és már ma el is essél. Hanem akár éveken át készíti elő a terepet, hogy majd végül elessél. Lehet, hogy most azt mondod, ez nem lehetséges – de vigyázzunk! Amikor leginkább örülünk az Úr győzelmének, ott van a gonosz.

A harmadik pedig, amit Gibeon ábrázol ki, az a megtévesztés. Láttatok már a gonosztól megtévesztett embert? Egy bibliai példát mondok: Saul király egy ilyen ember volt. Az a féltékenység, ami az ő szívében volt, nem természetes érzés volt, hanem démoni eredetű dolog. Amikor egy alkalommal Dávid és az emberei megkímélték Saul életét, pedig megölhették volna, akkor utána sírva fakadt, és azt mondta, hogy „Dávid, te jobb vagy, mint én. Te fogsz uralkodni”. Ha csak eddig olvashattuk volna

a Bibliát, akkor örülhettünk volna, hogy Saul lemondott a trónról, és hagyta, hogy Dávid uralkodjon. De nem ez történt, nem mondott le. Nem mondott le a trónról, nem mondhatott le, mert ott volt benne ez a démoni eredetű irigység. Tudjátok, honnan indult ki az egész?

„Pusztítsd el Amáleket!” Amálek a hústestünket ábrázolja ki. Saul részben hajtotta végre ezt a parancsot, mert megkímélte Agágot és a hadiszákmány szebb, jobb részét; azt mondta, ez jó lesz áldozatnak, ezek az állatok milyen szépek – és ez nagyon sokba került Saulnak. Utána pedig jött egy gonosz szellem, amely gyötörte, és nem hagyta el egész addig, hogy még a halottidézőhöz is odakényszerítette. És hova jutott ennek az embernek az élete?

Az egész onnan indult ki, hogy elnéző volt önmagával szemben. Lehet, hogy mással szemben szigorú vagy – de nem vagy elnéző önmagaddal szemben?

Izrael népének pusztai vándorlása azt a nagyon fontos célt is szolgálta, hogy alkalmakat teremtsen arra, hogy nyilvánvalóvá váljon mindaz, ami a szívükben volt elrejtve. Nem Isten számára – hiszen Isten kezdettől fogva tudja, hogy mi van bennünk. Hanem ez a mi számunkra fontos, hogy megtudjuk, mi van a szívünkben. Mi van a te szívedben?

Mi volt Mózesnek a szívében? Egy adott pillanatban úgy érezte, hogy ő már nem bírja hordozni az egész nép terhét, mert mindenki panaszkodott, húst követeltek, mindenki sírt a saját sátra előtt. Elégedetlenek voltak. Mindenki zúgolódott, mindenki panaszkodott a sátra előtt. Hogyan fejeződött be ez az időszak Mózes életében? „Uram, nem bírom egyedül hordozni az egész nép terhét, mit csináljak?” És akkor Isten azt mondta, hívj ide hetven vént, és elveszek a szellemből, ami rajtad van – mert tulajdonképpen nem neked kell hordoznod ezt a népet, hanem a szellemnek, ami rajtad van – tehát elveszem a hetven részt, és odaadom a hetven vénnek. Mózes az önmaga végére jutott ezzel.

Utána azonban Mózes ezt mondta: „honnan tudnál táplálékot adni 600 000 férfinak egy hónapon át, hogy csak húst egyenek? Kihalásunk minden halat a tengerből!” És ennek mi lett a kimenetele? „Vajon megrövidült-e az Úr karja?” Mózes megint a maga végére jutott. Az Úr foglalkozott Mózes hústestével.

Most csak így felsorolásszerűen feleleveníték néhány epizódot. Tudjátok, mi volt a legnagyobb probléma a pusztában? A legkeményebb, legdurvább dolog, ami megtörtént? Amikor elküldték a tizenkét kémeket, és azok visszajöttek, és hozták a híreket, akkor az egész nép nagyon megijedt. Kádes-Barneánál voltak, egy lépésre a határtól. Ki jött azzal az ötlettel, hogy küldjék el a tizenkét kémeket? Jó ötlet volt ez? Kinek az ötlete volt? Jó gondolat volt ez? Valahogy úgy mondanánk, hogy ha Istentől jött, akkor jó gondolat volt, ha Mózesétől akkor nem. Ki javasolta tehát a kémek elküldését? Isten volt az. Nem Mózes. Isten jött ezzel az ötlettel. Miért?

Akkor vált vajon gonosszá az emberek szíve, amikor meghallották a kémek beszámolóját? Nem. Mert Józsué és Káleb, aki a tizenkét kém között volt, ők látták Istent közben is. Mit látsz a problémákban, amelyeken át kell menned, a problémákat látod, vagy a problémákon keresztül Istent? „Jaj, most mi lesz velem? Most már végem van. Mi lesz velem, mi lesz a gyerekekkel?”

Ismeritek a történetet: a hatszázezerből kettő ment be. Az a kettő látta Istent. „Ne lázadjatok fel Isten ellen!” Az egész nép füle hallatára mondták, amit mondtak. „Isten velünk van, ne féljete! Meg fogjuk verni őket, kenyérré lesznek a számunkra.” Elhitték nekik? Nem hitték el. Ezért – tízszer volt ilyen kritikus helyzet, amikor lázadoztak –, és amikor tizedjére történt, az Úr azt mondta, „elég volt, forduljatok vissza a pusztá felé”.

Nem az üdvösségükről (megmenekülésükről) volt szó, hanem arról, hogy az életükkel fizettek az engedetlenségükért. A kérdés az, hogy birtokba vesszük-e, ami nekünk lett ígérve? Nem másról van

itt szó, hanem ez a nagyon érzékeny kérdés. A pusztában nagyon sok minden megtörténik. A pusztában nagyon sok rejtett dolog nyilvánosságra kerül.

Elmondok még egy ilyen pusztai eseményt. Egy adott pillanatban Áron és Mirjám kritizálni kezdte Mózes a kúsita asszony miatt, és azt mondták: „Vajon csak Mózesen keresztül szól az Úr? Akkor, ott nyilvánosságra került, mi volt a szívükben, pedig ők testvérek voltak. Isten meghallotta, és azt mondta, „gyertek csak ide ti, hárman, a Sátor bejáratához!” És tudjátok, mi történt, Isten megvédte Mózes, és Mózes két testvérének azt mondta, hogy „nem féltetek Mózes ellen szólni?” És az Ige úgy folytatja, Isten elment onnan, elmondta, amit akart, és visszavonult. És amikor elment, akkor Mirjám bélpoklos volt. Tele volt leprával. Áron azt mondta Mózesnek, „könyörögj érte, hogy megtisztuljon!”.

Isten foglalkozott ezzel a problémával, ami Áronnak és Mirjámnak a szívében volt. Se Áron, se Mirjám nem tett többet ilyet, nem lázadtak Mózes ellen. De a nép, amikor hallotta az Úr szavát Kádes-Barneánál a két kémen keresztül, hogy „ne féljetez tőlük, mert legyőzzük őket” – a nép nem tudta ezt elfogadni.

Mit teszel, amikor az Úr napvilágra hoz a szívedből dolgokat? Mit teszel akkor? Mit lehet akkor tenni? „Uram, foglalkozz te ezzel a dologgal, ami nyilvánvalóvá lett most!”

Van például két fiatal testvér, akik váll váll mellett haladnak, növekednek a gyülekezetben, és egyszer csak az asszonyok körtánc közben ezt mondják: megölte Saul az ő ezerét, és Dávid az ő tízezerét. Egész addig nem volt semmi gond, de ekkor hirtelen megjelenik a probléma. Mit teszel akkor? Igazolod magad? Védekezel? Nem. Be kell ismerned. Ismerd el, valld be, hogy igen, ez van a szívemben. Az Úr hozta ki ezt a körülmények által. És Ő azért tette ezt, mert le akar számolni ezzel, meg akarja oldani ezt a problémát.

Egyiptomból átmenni a pusztába azt jelenti, hogy Egyiptommal befejezted. Bemenni a pusztaságból Kánaánba mit jelent? Azt jelenti, hogy befejeztem a hústesttel. Elveszítettem az önmagamban való bizalmamat. Mert nagyon sokáig ott van a hívő emberben, miután az Úr lesz, hogy azért mégis bizalma van önmagában.

Ábrahám hetvenöt éves volt, amikor ígéretet kapott Istentől, hogy lesz örököse. Elhitte – és Isten igazsággal tulajdonította ezt Ábrahámnak. De össze voltak keveredve a dolgok benne. Isten még várt huszonöt évet, és akkor jött megint: egy év múlva meglesz az örökös. Ki nevetett először? Ábrahám. Nézzétek meg a Bibliában! A sátor ajtajánál pedig hallgatózott Sára, nem volt ideges, de nevetett. Mit gondolhatt, amikor nevetett? „Miről beszélnek ezek, ezeknek fogalmuk sincs a dolgokról.” Nevettek.

Kisebb lett, csökkent Ábrahám hite hetvenöt éves korától kilencvenkilenc éves koráig? Mit gondoltok, kisebb lett a hite? Nem, hanem megtisztult a keveredéstől, az önmagába vetett bizalomtól. Az Úr mond neked valamit, hogy tedd meg, és ha látsz magadban képességet, erőt arra, akkor csinálod.

Most befejezem ezzel – de van a Bibliában néhány szó, a 2Pt 1,5-ben, amire ki szeretnék térni:

„Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt”. Azon gondolkodtam, hogy mit is jelenthet az, hogy „teljes igyekezetet is fordítván”? Nagyon nehezen kezdtem megérteni, egyszerűen nem tudtam elfogadni azt, hogy a Bibliában több helyen is írja, hogy „teljes igyekezetet fordítván”. Hát mit tehetek én? Arra gondolsz, hogy azt mondd: „Uram, én máától fogva nagyon komolyan törekszem arra, hogy a hitem mellé jócselekedeteket ragasszak.” Megtette valaki ezt közületek? Én megtettem. De mégsem lett semmi belőle. És azért, mert az a szó, amelyik így van nálunk visszaadva, a valóságban nem egy tevékenyelmet jelent, hanem a jellemet fejezi ki. Nem arról van itt szó, hogy tegyél valamit, hanem hogy LEGYÉL valaki. Ez teljesen más, tehát nem tenni, hanem lenni!

Krisztus élete bennünk van, de az Úr szándéka, vágya az, hogy ez az élet bennünk jellemé alakuljon, a jellemünkben nyilvánuljon meg. Hogyan történik ez?

Kibújik a kisveréb a tojásból, biztos látta már mindenki, milyen kis formátlan, milyen torz arányai vannak: a nagy csőre meg a kopasz nyaka. Mi a madárnak a természete? Az, hogy nagyon gyorsan tudjon a földön szaladgálni? Nem, hanem az, hogy szárnyaljon! De hogy létezik az, hogy az a repülésre teljesen alkalmatlan kis élet ott a fészekből valamikor szárnyaljon? Hogyan lehetséges ez?

2Korinthus 5,17: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak – a román fordítás azt mondja, „minden régi elmúlt” –, íme, újjá lett minden.” De tudjátok, hogy van olyan eredeti kéziratcsalád, amely szerint ez a vers úgy szól, hogy „valami új vette kezdetét”. Nem „újjá lett minden”, hanem „valami új kezdődött el”. Tehát, ha valaki Krisztusban van, egy új kezdet van ott jelen. Egy új, amiben benne van az a képesség, az a potenciál, lehetőség, hogy hatalmassá váljon. De ez a kicsi kezdet hogyan fejlődik, hogyan teljesedik ki? Úgy, hogy követi az életet, és engedelmeskedik az Úr hangjának. Engedelmeskedsz az Úr hangjának? Mert, ha nem engedelmeskedsz az Úrnak, akkor megmaradsz kiskorúnak. De ha teljes szívből engedelmeskedve követed az Urat, akkor ennek az életnek a természete jellemmé formálódik benned.

Pál apostolt annyira foglalkoztatta a galatabelieknek a sorsa, helyzete, hogy ezt írja nekik, „Gyermekeim, kiket ismét fájdalommal szülök, míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus”. Ezek mind hívó emberek voltak, az Úréi voltak. De a kérdés az volt, hogy Krisztus kiábrázolódjon bennünk, más szóval, hogy Krisztus jelleme formálódjon ki bennük. Tehát nem csak az a fontos, hogy megkapjuk a Krisztus életét, hanem hogy ez az élet fejlődjön. Kinek a felelőssége az, hogy ez az élet kifejlődjön? Ki foglalkozik azzal, hogy ez az élet növekedjen? A Szent Szellem. A Szent Szellem azt mondja például: „Radu, ez nem jól van. Fejezd be ezt. Ez nem jó. Ez a kapcsolat ezzel a személlyel nem helyénvaló, fejezd be.” Ő foglalkozik ezzel.

És befejezésül, így mondja az 1János 2,27-28-ban: „És az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és [így] nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz [is] az és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok őbenne. És most, fiacskáim, maradjatok őbenne; hogy mikor megjelenik, bizodalunk legyen, és meg ne szégyenüljünk előtte az ő eljövetelekor.” „Maradjatok őbenne, amiként megtanított titeket” – és a kenet megtanít. Maradjatok őbenne! Mert, ha nem maradunk őbenne, ha nem hallgatunk rá, akkor, amikor ő eljön, megszegényülhetünk előtte.

Az Úr végezze az Ő munkáját a mi szívünkben! Ámen.